

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: D.S.C., nar. ..., bytem ..., *zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se
sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, IČ
70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze
dne 2. 9. 2016, č. j. DSH/11524/16,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 20. 6. 2016, č. j. MeDO-38293/2016-Mencl, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byla uložena sankce pokuty ve výši 2 000 Kč a zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1 000 Kč.

V podané žalobě žalobce namítal, že skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise. Žalobce odmítal, že by naplnil skutkovou podstatu přestupku, který je mu kladen za vinu, tedy, že by nejvyšší dovolenou rychlost v obci rozhodného dne překročil. Uvedl, že předmětem dokazování v rámci řízení o přestupku nebyla rozhodná skutečnost, a to sice jakým způsobem byla daného dne nejvyšší dovolená rychlost upravena. Správní orgány bez dalšího vycházely z předpokladu, že nejvyšší dovolená rychlost na v daném místě činila 50 km/hod. Tato domněnka vycházela z nepodloženého názoru, že měření mělo být prováděno v obci. Tento závěr však žalobce rozporoval. Namítal, že na rozhodném místě absentovalo zcela značení poukazující na skutečnost, že se řidič

nachází na území obce. Jediné důkazy, které byly za účelem možnosti prokázání úpravy nejvyšší dovolené rychlosti na rozhodném místě provedeny, byly svědecké výpovědi zasahujících policistů. Ti uvedli, že měření bylo prováděno v obci, kdy však neuvedli žádnou skutečnost, na základě které by byli k tomuto tvrzení způsobilí. Dle žalobce policisté neuvedli, že za účelem ověření nejvyšší dovolené rychlosti činili před vlastním započítáním měření jakékoliv úkony, tedy například že by kontrolovali dopravní značení. Právě však kontrola dopravního značení musí být označena za zásadní úkon před započítáním provádění jakéhokoliv měření. Ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona uvádí: „*V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1*“. Dle aktuálních právních předpisů nevyšší dovolená rychlost v obci je skutečně 50 km/hod. Ovšem v každém jednotlivém případě musí být důkladně zkoumáno, zda se místo, kde bylo vlastní měření prováděno, skutečně nachází v obci ve smyslu silničního zákona.

Dále žalobce poukazoval na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Konstatoval, že aby bylo možné označit určité místo za obec ve smyslu silničního zákona, musí být naplněny kumulativně dvě podmínky. Zaprvé musí se jednat o zastavěné území a zadruhé toto místo musí být označeno rozhodným dopravním značením, tedy dopravní značkou IS12a. Dle názoru žalobce tyto podmínky nebyly naplněny, tedy nebylo měření prováděno na území obce, a tudíž nejvyšší dovolená rychlost nevyplývala z ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona.

Žalobce předně namítal, že místo, kde bylo měření prováděno, nebylo zastavěno, a t nebyla naplněna první z podmínek pro definici obce, a sice zastavěnost území. Žalobce se v tomto ohledu odkazoval na vlastní spisovou dokumentaci, konkrétně na fotografii z místa měření, na které policisté vyznačili jízdu měřeného vozidla a místo, odkud bylo vlastní měření prováděno. Z této fotografie jasně vyplývá, že na rozhodném místě nebyla žádná zástavba ve smyslu citovaného ustanovení silničního zákona, kdy toto místo se nachází v lese, kdy les lemuje oba okraje pozemní komunikace. Aby bylo možné určité místo označit za obec ve smyslu silničního zákona, je nezbytné, aby toto místo bylo zastavěno, kdy se jedná o jednu ze dvou kumulativních podmínek, přičemž obě podmínky musí být naplněny současně. Pokud určité místo není zastavěno, nelze na toto místo nahlížet jako na obec a nejvyšší dovolená rychlost na takovém místě zákonitě nemůže vyplývat z § 18 odst. 4 silničního zákona, a nemůže tedy činit 50 km/hod. Druhou kumulativní podmínkou je pak existence dopravního značení, přičemž obec je takové místo, které je označeno dopravní značkou IS12a. Jak již žalobce uvedl výše, zasahující policisté neuvedli, že by kontrolovali, zda rozhodný úsek byl skutečně označen dopravní značkou značící začátek obce. Žalobce namítal, že na rozhodném místě se žádné takové dopravní značení nenacházelo, kdy tato skutečnost jasně prokazuje, že policisté značení nijak nekontrolovali, ale pouze spekulovali, že bylo měřeno v obci. V opačném případě by neexistenci dopravního značení sami odhalili.

Žalobce konstatoval, že na území obce Babylon (ve smyslu § 1 zákona o obcích) se rozhodného dne dostal tak, že přijížděl od obce Pec. K znázornění jízdy žalobce přikládal mapy, na kterých je tato skutečnost znázorněna. Tyto mapy současně žalobce navrhoval provést jako důkaz. Z tohoto důkazu vyplývá, že žalobce nenajel na území obce (ve smyslu zákona o obcích) po pozemní komunikaci I/26, ale na tuto pozemní komunikaci najel až na křižovatce silnice I/26 a silnice vedoucí od obce Pec. V tomto směru jízdy však dopravní značení IS12a absentovalo. Tato skutečnost však nebyla v řízení o přestupku nijak dokazována, kdy existencí dopravního značení se zjevně nezabývali ani samotní policisté před zahájením měření, v opačném případě lze předpokládat, že by kontrolu dopravního značení uvedli v rámci svých svědeckých výpovědí. Správní orgány se nezabývaly nijak ani směrem

jízdy žalobce, neboť pokud je možnost pro řidiče motorového vozidla dostat se na území obce několika způsoby, pak je zjevné, že musí být zkoumáno dopravní značení v tomto směru, resp. jeho samotná existence. V opačném případě nelze na řidiče hledět jako na pachatele přestupku, kdy zcela absentuje zavinění, resp. nemůžou být ani naplněny další znaky skutkové podstaty přestupku. Absence dopravního značení pak vede ke dvěma závěrům. Jednak rozhodné místo nebylo možné považovat za obec ve smyslu silničního zákona a nejvyšší dovolená rychlost tedy nečinila 50 km/hod., ale na základě § 18 odst. 3 činila 90 km/hod. Na základě této skutečnosti je pak patrné, že se žalobce vůbec nedopustil protiprávního jednání. Druhý závěr poté je, že si žalobce nemohl být vědom, že se nachází na území obce (ve smyslu zákona o obcích) a nejednal tedy zaviněně. Jak již žalobce uvedl výše, místo měření se nachází v lese, kdy toto místo není nijak zastavěno, a není tedy možné rozpoznat, že se řidič nachází v obci (ve smyslu silničního zákona). Řidič motorového vozidla může legitimně předvídat, že obec bude vždy a za všech okolností označena příslušným dopravním značením značící její počátek. Pokud není obec tímto způsobem označena, pak nemůže řidič jednat zaviněně, pokud si není vědom skutečnosti, že se nachází na území obce ve smyslu zákona o obcích. Žalobce tedy namítá absenci zavinění, kdy si nebyl, resp. ani nemohl být vědom skutečnosti, že se nachází na území obce (ve smyslu zákona o obcích).

Žalobce dále namítal, že měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, kdy výsledek nelze považovat v tomto ohledu za relevantní. Žalobce namítal, že měření bylo provedeno v zatáčce, kdy návod k obsluze tento postup zcela vylučuje. Žalobce se odkazoval na návod k obsluze měřicího zařízení AD9C, který současně předkládal a navrhoval jej za účelem prokázání této skutečnosti provést. Za účelem prokázání této skutečnosti, že bylo měření provedeno v zatáčce, přikládal žalobce mapu se zaznačeným místem měření, ze které vyplývá, že bylo skutečně měřeno v zatáčce. Na základě této skutečnosti měl žalobce za to, že nebylo měřeno správně a výsledek měření není pro účely prokázání přestupku nijak vypovídající.

Žalobce dále trval nezákonnosti napadaného rozhodnutí pro vady řízení. Žalobce se ve svém podání (odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) domáhal sdělení totožnosti oprávněné úřední osoby, která měla o podaném oprávněm prostředku rozhodovat, a to za účelem případného vznesení námitky podjatosti. Na žádost žalobce nebylo nijak reagováno a to jak ze strany žalovaného, tak ze strany správního orgánu prvního stupně. Tímto postupem porušil žalovaný ustanovení zákona a způsobil nezákonnost napadaného rozhodnutí. V této souvislosti žalobce poukazoval na § 14 odst. 1 správního řádu. Základním procesním právem osoby obviněné ze spáchání přestupku je vznést námitku podjatosti, pokud tato osoba shledá možné podezření o nestrannosti či zaujatosti oprávněné úřední osoby. Toto základní procesní oprávnění vyplývá z § 14 odst. 2 správního řádu. Základním předpokladem uplatnění tohoto procesního práva (vznesení námitky podjatosti) je, že se účastník správního řízení musí mít možnost dozvědět o totožnosti oprávněné úřední osoby, a to ještě před vydáním meritorního rozhodnutí. Tento předpoklad je realizován prostřednictvím ustanovení § 15 odst. 4 správního řádu. Toto ustanovení tedy ponechává možnost obviněnému požádat o identifikaci oprávněné úřední osoby, kdy správní orgán je pak z dikce tohoto ustanovení účastníka povinen o tomto informovat. Na základě gramatického i teologického výkladu je patrné, že po obdržení žádosti je správní orgán povinen žadatele informovat o tom, která úřední osoba bude oprávněna ve věci rozhodovat. Správnímu orgánu se nenechává žádná možnost aplikace správního uvážení, zda žádosti vyhoví či nikoliv. Tento závěr vyplývá jak ze samotné formulace § 15 odst. 4 správního řádu, tak ze zřejmého záměru zákonodárce ponechat obviněnému procesní nástroj za účelem zjištění totožnosti oprávněné úřední osoby. Žalovaný na žádost žalobce nijak nereagoval. Tímto postupem tedy porušil výše uvedené

ustanovení, kdy žalobci bylo fakticky znemožněno realizovat jeho procesní oprávnění vyplývající z ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu. Tímto postupem žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou, která způsobila jeho nezákonnost. Žalobce nemohl námitku podjatosti vznést.

Dále bylo dle žalobce podstatné, že žalobce mohl legitimně očekávat, že na jeho žádost bude ze strany žalovaného reagováno, a to ať už sdělením oprávněné úřední osoby, či zamítnutím jeho žádosti. V důsledku tohoto legitimního očekávání žalobce nečinil ve věci žádné další procesní úkony. Možnost uvedení podstatných skutečností svědčící o jeho nevině, a navržení důkazů k jejich prokázání, si žalobce ponechával až do doby, kdy mu bude totožnost oprávněné úřední osoby sdělena. Tyto procesní úkony se jevily žalobci do doby, než bude o totožnosti oprávněné úřední osoby srozuměn jako neúčelné, kdy v případě vznesení námitky podjatosti by oprávněná úřední osoba stejně nemohla ve věci činit další procesní úkony směřující k rozhodnutí ve věci samé, tedy až na úkony neodkladné viz § 14 odst. 3 správního řádu. Zejména pak měl žalobce obavu uvádět další rozhodné skutečnosti a skutkové okolnosti ve věci, když tyto by mohly být ze strany podjaté úřední osoby proti němu zneužity. Postupem žalovaného tedy byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, kdy mu bylo znemožněno uvádět rozhodné skutečnosti svědčící o jeho nevině a důkazy tyto skutečnosti potvrzující. Bylo tak zasaženo do jeho práva na obhajobu, vyplývající Listiny základních práv a svobod.

Tento postup se projevil i v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu žalovaným, resp. správním orgánem prvního stupně. Zjištěný skutkový stav je zásadně v rozporu s požadavkem vymezeným právní zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu) Žalobce dále v tomto ohledu konstatoval, že kdyby znal totožnost oprávněné úřední osoby, námitku podjatosti by vznesl, kdy mezi touto úřední osobou a žalobcem panuje vzájemná nevraživost. Tyto skutečnosti mohl posoudit pouze nadřízený oprávněné úřední osoby ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu, a tedy žalobce nevidí nyní důvod, proč tyto skutečnosti více konkretizovat v rámci řízení před soudem, kdy soud není způsobilý blíže podjatost hodnotit.

Proti napadanému rozhodnutí brojil žalobce námitkou, že je nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost poté spatřoval v jeho nesrozumitelnosti. Nesrozumitelnost je dána neurčitostí výroku napadaného rozhodnutí, kdy tento výrok neobsahuje uložení sankce v podobě záznamu stanoveného počtu bodů v registru řidičů.

Ustanovení § 77 zákona o přestupcích uvádí, že: Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Zákonou náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku je, mimo jiné, vyslovení sankce, jež je za přestupek ukládána.

Žalobce namítal, že záznam bodů do registru řidiče není pouhým administrativním opatřením, nýbrž trestní sankcí, kterou je správní orgán povinen ex lege uložit, a která tedy musí být vždy uvedena ve výroku rozhodnutí o přestupku. K povaze záznamu bodů do registru řidiče se žalobce odkazoval na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, 6 As 114/2014-55: „*Záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy*“. Výrok rozhodnutí o přestupku musí být dostatečně určitý, kdy výše citované ustanovení zákona o přestupcích vymezuje náležitosti, které musí být za všech okolností ve výroku obsaženy. V opačném případě tento nedostatek způsobuje nesrozumitelnost rozhodnutí. Pouze výrok rozhodnutí nabývá právní moci a vykonatelnosti a

je závazný pro všechny subjekty řízení o přestupku, tedy i pro samotný správní orgán. Základním předpokladem udělení trestní sankce je, že osoba trestaná s ní musí být srozuměna. Přestupce se musí o sankci zákonným způsobem dozvědět. Tohoto požadavku má být dosaženo právě uvedením sankce ve výroku rozhodnutí o přestupku. Jelikož záznam bodů do registru řidiče je trestní sankcí, musí být přestupce o jejím udělení informován a to právě jejím uvedením ve výroku rozhodnutí, neboť právě dle § 77 zákona o přestupcích je součástí výroku rozhodnutí výrok o uložených sankcích. Výrok napadeného rozhodnutí neobsahoval uložení sankce záznamu bodů do registru řidiče a je tedy z tohoto důvodu neurčitý. O udělení této sankce přitom správní orgán nerozhoduje, ale u vybraných přestupků je ukládána přímo ex lege. Pokud by tedy správní orgán tuto sankci neudělil, porušil by ustanovení zákona, kdy takovéto rozhodnutí by muselo být pro nezákonnost zrušeno.

Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný **ve svém vyjádření** uvedl, že rychlostní limit v daném místě je prokazován oznámením přestupku sepsaném na místě, v němž je rychlostní limit i výslovně uveden, a který nebyl odvolatelem rozporován. Totožný údaj dále plyne z úředního záznamu a záznamu přestupku a v neposlední řadě též z výpovědí policistů, kteří uvedli, že vozidlu byla naměřena předmětná rychlost v obci Babylon před garážemi u bývalého hotelu Belveder. Pokud by žalobce skutečně nejvyšší rychlost nepřekročil, lze si jen stěží představit, že by takovou skutečnost nenamítl již na místě samém, nejpozději v řízení před správním orgánem I. stupně. Kontrola dopravního značení patří ke standardní činnosti policistů před měřením, a proto není důvodu pochybovat, že jí provedli. Ostatně měl-li v tomto směru zástupce žalobce pochybnosti, mohl se policistů na tuto skutečnost při jejich výsledku dotázat. To že tak neučinil a následně tuto okolnost zpochybňuje teprve v žalobě, svědčí o účelovosti jeho argumentace. Krom toho žalovaný konstatoval, že není pravdou, že by se žalobce nacházel v nezastavěném území. Z mapy přiložené Policií ČR do spisu je zřejmé, že z jedné strany komunikace je sice les, druhá je však souvisle zastavěna, přičemž zástavbou ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu nutno rozumět jak obytné domy, tak i průmyslové objekty, provozovny, restaurace, garáže apod. V právě posuzovaném případě měření probíhalo u garáží umístěných před domem č. p. 74 (bývalý hotel), kdy na jedné straně úseku se dle veřejně dostupného mapového webu nachází pizzerie Paradiz a na druhé straně obytná zástavba a autobusové zastávky. Stejně tak při vjezdu do obce ve směru jízdy od obce Pec nemůže být pochyb, že se řidič pohybuje v zastavěné oblasti. Z uvedeného plyne, že i kdyby odvolatel okolo žádné cedule označující konec obce neprojel (což považuje žalovaný za vyloučené), povinnosti dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost by jej to nezbavovalo, neboť se nacházel v zastavěném území. V tomto směru lze dle žalovaného odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 183/2012 - 50, v němž je mj. uvedeno: „*Smyslem stanovení maximální povolené rychlosti pro jízdu v obci (§18 odst. 4 zákona o silničním provozu) je ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obec je v § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu vymezena primárně jako zastavěné území. Právě zastavěnost představuje základní a klíčový znak charakterizující území obce. Přijede-li řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potenciálních chodců, zvířat nebo ochranu majetku svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymežující začátek obce či nikoliv.*“ ... „*Ryze gramatický výklad, že řidič je povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h jen tehdy, projede-li kolem značky informující o začátku obce, by vedl k absurdním důsledkům...*“

Námitku odvolatele, že k měření došlo v zatačce, považoval zdejší správní orgán za vyvrácenou na základě fotografie ze záznamu přestupku, z něhož je jednoznačně patrné, že vozovka je v daném úseku rovná a že vozidlo je v požadované pozici na snímku s přední částí vozidla v prostoru paprsku radaru. Totožná skutečnost je patrná i z mapy obsažené v policejním spise a lze ji ověřit např. i prostřednictvím veřejně dostupného mapového serveru www.mapy.cz.

K námitce žalobce týkající se nesdělení oprávněné úřední osoby žalovaný konstatuje, že o osobách oprávněných rozhodovat o odvolání byl žalobce vyrozuměn již v písemnosti Městského úřadu Domažlice č. j. MeDO-46769/2016-Pet založené na č. l. 57 spisu. Zde bylo uvedeno, že osobou oprávněnou rozhodovat o podaném odvolání je mj. Mgr. J.K., přičemž rozhodnutí podepisuje, tedy formálně vydává Mgr. D.P. (Mezi jednotlivými referenty existuje vzájemná zastupitelnost pro případ dlouhodobější nepřítomnosti jednoho z nich.) Tento způsob informování byl zvolen, protože Ing. J., resp. i další zmocněnci nabízející tzv. „pojištění pokut“ uplatňují tento nástroj coby obstrukci v každém řízení, aniž by následně námitku podjatosti vnesli, resp. aniž by byly důvody podjatosti dány. Za této situace považoval odvolací správní orgán duplicitní vyrozumění za nadbytečné, neboť žalobci nic nebránilo, aby uplatňoval podjatost vůči jmenovitě určené oprávněné úřední osobě. Možnost doplnit odvolání pak není jakkoliv vázána na sdělení oprávněné úřední osoby. K tomuto úkonu byl odvolatel vyzván správním orgánem I. stupně, k čemuž mu byla stanovena lhůta usnesením. Za dané situace nemohl důvodně očekávat, že po uplynutí předmětné lhůty nebude o jeho odvolání rozhodnuto. Žalobce se mohl navíc kdykoliv dostavit k nahlédnutí do spisu, jehož součástí je i záznam o oprávněné úřední osobě jak na deskách spisu, tak jako samostatná listina ve spise. Pro úplnost odvolací správní orgán poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 161/2016 - 52, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nezákonnost rozhodnutí nezakládá ani postup, kdy žalobce není o oprávněné úřední osobě (na rozdíl od právě posuzovaného případu) informován vůbec. Žalovaný k tomu dále dodává, že ani Mgr. K., ani Mgr. P. nemají k Ing. J. žádný vztah a znají jej pouze z úřední činnosti, kdy vystupuje jako obecný zmocněnec osob obviněných z přestupku.

K námitce ohledně absence údaje o bodovém postihu ve výroku rozhodnutí o přestupku žalovaný uvedl, že trest bodového hodnocení není druhem trestu předvídaným zákonem o přestupcích, který má být ukládán samotným rozhodnutím o přestupku a uveden ve výroku rozhodnutí. S ohledem na odvolatelem zmíněné usnesení rozšířeného senátu NSS se jedná o administrativní trest sui generis, ohledně něhož však nemá správní orgán možnost správní úvahy a nastává ze zákona právní mocí rozhodnutí, přičemž správní orgán, který jej zaznamenává (registr řidičů), nemusí být totožný se správním orgánem, který rozhodl o přestupku. Systém ukládání bodů má svoji samostatnou úpravu v § 123b zákona o provozu na pozemních komunikacích, která je vůči § 77 zákona o přestupcích speciální, a není tedy na místě, aby o uložení bodů rozhodoval orgán rozhodující o přestupku. Dovedeno odvolatelovu úvahu do důsledku, pak by i soud v trestním řízení musel počet bodů vymezovat v rozsudku, kterým rozhodne o trestném činu, který je bodově hodnocen (např. ohrožení pod vlivem návykové látky). To však není možné, neboť předpisy trestního práva takovýto „tres“ neznají, a soudy k jeho uložení nejsou vůbec věcně příslušné, neboť body zaznamenává registr řidičů.

Lze tedy uzavřít, že záznam bodů je administrativním opatřením, na něž je však třeba aplikovat přiměřeně některé zásady týkající se ukládání sankcí. Závěrem žalovaný konstatoval, že ani z odvolatelem zmíněného usnesení NSS nevyplývá, že by záznam bodů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 19. 1. 2016, podle kterého se dne 19. 1. 2016 v 11:09:44 hod. dopustil žalobce přestupku v obci Babylon s motorovým vozidlem značky Infinity, RZ ... tím, že překročil rychlost v obci, když před odečtením odchytky byla naměřena rychlost 63 km/h. Žalobce se na místě odmítl vyjádřit a oznámení nepodepsal. Z úředního záznamu ze dne 26. 1. 2016 dále vyplývá, že žalobce byl zastaven policejní hlídkou na sil. I/26, před křižovatkou na obec Česká Kubice.

Správní spis obsahuje také ověřovací list k rychloměru výrobní číslo 04/0108 s platností do 2. 2. 2016. Záznam z radaru zachycuje přední část vozidla s čitelnou RZ a s údaji o naměřené rychlosti, číslo snímku, vzdálenost měření 45 metrů, vozidlo je umístěno uprostřed fotografie, limit rychlosti 50 km/h a čas měření a údaj, že bylo měřeno na příjezdu. Dále je součástí spisu mapa, kde je zakresleno místo měření v obci Babylon a místo, kde bylo provedeno zastavení vozidla.

Dne 4. 4. 2016 byl žalobci doručen příkaz správního orgánu I. stupně, proti kterému podal žalobce dne 11. 4. 2016 blanketní odpor. Následně dne 6. 5. 2016 bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce předvolání k ústnímu jednání, ve kterém byl poučen o důsledcích nedostavení se k tomuto jednání bez řádné, náležité a včasné omluvy. Žalobce byl rovněž obeznámen, že na ústním jednání bude prováděn výslech zasahujících policistů. K jednání se dostavil zmocněnec žalobce, kterému byla předložena celá spisová dokumentace k prostudování. Uvedl, že se před výslechem svědků nebude k věci vyjadřovat. Zmocněnec žalobce byl přítomen výslechu svědků. Proti provedení dokazování neměl žádné námítky. Nenavrhoval ani doplnění důkazů. Uvedl, že se k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádří ve lhůtě do 15. 6. 2016, kterou mu k tomuto správní orgán stanovil. Zmocněnec žalobce byl vyrozuměn o tom, že v případě, že žádné vyjádření ve stanovené lhůtě správnímu orgánu nepředloží, rozhodne správní orgán, bez toho aniž by dále vyčkával na jeho zaslání. Žalobce se k věci nevyjádřil, a to ani prostřednictvím svého zmocněnce a správní orgán I. stupně tak ve věci vydal dne 20. 6. 2016 rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil.

Z protokolu o výpovědi svědka pprap. J.T. ze dne 6. 6. 2016 vyplývá, že pprap. T. rozhodného dne, jehož označení si již přesně nepamatoval, vykonával s kolegou H. BESIP v obci Babylon. Kontrolovali dodržování rychlosti v obci. Stáli s vozidlem v barevném provedení v prostoru garáží před bývalým hotelem Belveder. V jednu chvíli bylo zjištěno překročení rychlosti vozidla Infinity, které při jízdě po silnici I. tř. č. 26 ve směru na obec Folmava překročilo nejvyšší dovolenou rychlost. Za vozidlem vyjeli, a pokračovali za ním ve směru Folmava. Vozidlo bylo následně zastaveno před křižovatkou na obec Česká Kubice, na odstavné ploše u silnice č. I/26. Řidič byl vyzván k předložení dokladů. Žalobci bylo sděleno obvinění z přestupku. Žalobce sdělil, že se k věci nebude vyjadřovat ani, že nebude na místě nic podepisovat. K dotazu správního orgánu svědek dále uvedl, že na místě byl silný provoz, rychlost měřili na rychloměru AD 9C, který je umístěn přímo ve vozidle. Svědek byl k jeho obsluze proškolen. Měření připravil s kolegou v souladu s návodem k obsluze. Dále konstatoval, že na daném místě nebyly žádné vlivy, které by mohly ovlivnit prováděné měření. Svědek v rámci své výpovědi rovněž zakreslil do mapky z www.google.cz/maps (v úseku prováděného měření) směr jízdy vozidla žalobce a stojící služební vozidlo. Dle přiložené mapy se jednalo o rovný a přehledný úsek. Vpravo na snímku jsou vidět garáže.

Z protokolu o výsledku druhého svědka pprap. L.H. vyplývá následující. Rozhodného dne v rámci služby prováděl s kolegou T. měření rychlosti v obci Babylon. Se služebním vozidlem stáli u bývalého hotelu Belveder. S vozidlem stáli u silnice. Měřili oba dva směry, kdy v jednu chvíli změřili vozidlo Infinity, které jelo ve směru na obec Folmava. Vozidlo zastavili u silnice č. I/26. Řidiče ztotožnili, vozidlo nafotili. Řidič k věci vypověděl, že nebude nic uvádět a požadoval sepsat oznámení, které na místě nepodepsal. Měření rychlosti prováděli zařízením AD 9C, k jehož užití byl svědek dle svých slov proškolen.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s. ř. s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s. ř. s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 7. 11. 2016, přestupek se stal dne 19. 1. 2016. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí 9 měsíců od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci byl do vlastních rukou doručen příkaz i předvolání k ústnímu jednání na 6. 6. 2016. K jednání se dostavil zmocněnec žalobce, který se ovšem k ničemu nevyjádřil, nenavrhol provedení žádných důkazů a přesto, že žádal správní orgán o poskytnutí lhůty k vyjádření, která mu byla poskytnuta, své vyjádření nezaslal. Žalobce k věci ve správním řízení nevzneshl žádné námitky ani v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Popsaný postup žalobce nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

To platí na prvním místě o tvrzení žalobce, že měření rychlosti nebylo provedeno v obci. V řízení před správními orgány byly zhodnoceny všechny důkazy samostatně i ve vzájemných souvislostech, přičemž byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgán I. stupně nevyhodnotil svědeckou výpověď policistů jako věrohodnou, bez toho aniž by ji nejprve nezhodnotil s ohledem na další podklady, které měl při svém rozhodování k dispozici (oznámení o přestupku, úřední záznam a výpis z centrálního registru řidičů). Soud se s jeho hodnocením zcela ztotožnil. Policisté vypovídali bez sebemenších pochyb nezainteresovaně. V jejich případě tak jde o nezávislé svědky, kteří popsali skutečnosti, zjištěné v rámci výkonu své služební činnosti, přičemž tyto popsané skutečnosti vyplývaly i z dalších podkladů, které měl správní orgán k dispozici při svém rozhodování. Co se týče dostatečného prokázání, kde bylo měření rychlosti policisty prováděno, zda bylo měřeno v obci, či mimo ní, a zda byla tato obec řádně označena dopravními značením a zda bylo prováděno měření v zastaveném území, soud uvádí, že ze správního spisu, a to především z mapy (stažené z www.google.cz/maps) vyplývá, že vjezd do obce Babylon od obce Pec je označen dopravním značením IS 12a – začátek obce. Vjezd na silnici I/26 z obce Pec je situován v místech, kde je obec Babylon zastavěna budovami, resp. do obce Babylon se vjíždí před hotelem Bohmann a Pizerií Babylon. Z další mapy je

seznatelné, že vozidlo policejní hlídky bylo rovněž ustanoveno v obci Babylon v zastavěném území. Oba dva svědci při svém výsledku uvedli, kde došlo k měření rychlosti vozidel. Jakým způsobem bylo měření prováděno. Dále svědek pprap. T. při svém výsledku zakreslil do mapy (stažené z www.google.cz/maps), kde bylo měření prováděno, a že se tak stalo v obci Babylon. To, že v daném úseku byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h vyplývá z oznámení o přestupku, ze záznamu z radaru, z výpovědi zakročujících policistů. Navíc je vysoce nepravděpodobné, aby v obci byla upravena rychlost, tak že by ve výsledku byla vyšší, než je zákonem stanovena nejvyšší povolená rychlost. Soud nemá důvody pochybovat o tom, že zasahující policisté navíc provedli kontrolu dopravního značení před zahájením měření.

Dle názoru soudu si žalobce tak musel s ohledem na shora uvedené být vědom, že se nachází v obci a jednal tedy zaviněně. S ohledem na shora uvedené má soud za jednoznačně prokázané, že žalobci byla rychlost 60 km/h naměřena v obci Babylon, a to k tomu oprávněnými policisty, zákonem stanoveným způsobem. Žalobce se tak dopustil přestupku § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 o silničním provozu, v souvislosti s porušením § 18 odst. 4 téhož zákona.

Není pravdivé ani tvrzení žalobce, že byla policisty měřena rychlost v zatáčce, a tedy v rozporu s návodem k obsluze. Pro nadbytečnost soud neprovedl žalobcem navržené důkazy Návodem k obsluze radaru AD9C a jím k žalobě přiloženou mapou, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že měřicí zařízení v této konkrétní věci disponovalo platným ověřením Českého metrologického institutu, což k prokázání správnosti provedeného měření spolu s výpověďmi policistů postačuje. Navíc z map, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že vozidlo žalobce bylo měřeno na rovném a přehledném úseku.

K námitce žalobce, že mu nebylo k jeho žádosti sděleno, kdo je oprávněnou úřední osobou, která bude rozhodovat o jeho odvolání, soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2016 č. j. 2 As 161/2016-52, kde je uvedeno, že *„nesdělení oprávněné úřední osoby k jeho žádosti nepředstavuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“* V daném případě ke sdělení o oprávněné úřední osobě došlo, a to správním orgánem I. stupně, který ve svém podání ze dne 8. 8. 2016 žalobci k jeho žádosti sdělil, že osobami oprávněnými vést řízení o odvolání žalobce jsou Bc. P.Š. , Bc. M.K., Mgr. J.K. a Mgr. L.J. Dále správní orgán informoval žalobce i o tom, kdo je oprávněn za odvolací správní orgán k podepisování písemností. Na čl. 61 je poté založen záznam o určení oprávněné úřední osoby. Žalobce tak byl seznámen s tím, kdo může v jeho věci rozhodovat a nebyl ničím limitován ke vznesení námitek podjatosti.

Neopodstatněné soud shledal rovněž tvrzení žalobce, že neučinil v řízení žádné další kroky (např. doplnění odvolání), neboť vyčkával na sdělení o oprávněné úřední osobě. Žalobce nebyl nijak omezen v tom činit další úkony vůči odvolacímu správnímu orgánu tím, že dle svých slov vyčkával na sdělení o oprávněné úřední osobě, která bude o odvolání rozhodovat. Mohl činit úkony, bez toho aniž by se musel obávat, že tyto úkony proti němu budou zneužity. Soud uzavírá, že žalobce tedy nebyl nijak zkrácen na svém právu na obhajobu, vyplývající Listiny základních práv a svobod.

Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že náležitostí výroku rozhodnutí musí být uvedení počtu bodů, které za spáchaný přestupek žalobce obdrží do bodového hodnocení řidiče, neboť z § 77 zákona o přestupcích povinnost uvádět ve výroku rozhodnutí bodové

hodnocení pro správní orgán nevyplývá. Záznam bodů je prováděn až na základě pravomocného rozhodnutí ve věci samé, neboť podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin nebo jehož trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno nebo u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

V přestupkovém řízení není nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů také proto, že nejde o trest ukládaný správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku. Navíc z žalobcem poukazovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55 sice vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je trestem, nicméně z něj nevyplývá, že by měl být počet bodů zaznamenávaný v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích obligatorní součástí výroku rozhodnutí správního orgánu. S ohledem na to soud konstatuje, že ani žalovaný nepochybil, pokud aproboval postup správního orgánu I. stupně, neuvádět počet bodů, které se zaznamenají na základě pravomocného rozhodnutí správního orgánu do registru řidičů.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedeného správního řízení a bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s. ř. s.).

V Plzni dne 31. ledna 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně